

Arrest

nr. 338 845 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 januari 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Kosovo opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij Kosovo heeft verlaten omwille van problemen met haar (ex-)man, haar (ex-)schoonfamilie en haar vader.

3. De door haar aangehaalde problemen worden niet betwist. Verzoekster toont echter niet aan dat het haar met betrekking tot de vrees voor haar (ex-)man, haar (ex-)schoonfamilie en haar vader aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om die reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Kosovo Algemene Situatie" van 5 december 2023, blijkt dat Kosovo een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Kosovo hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Kosovaarse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij een aantal ngo's en vluchthuizen, die slachtoffers opvangen, adviseren en op diverse vlakken bijstaan.

Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Kosovo, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Dit alles wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Kosovo aan slachtoffers van (huiselijk) geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Kosovaarse autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen huiselijk geweld. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld allerhande inspanningen doen en daadwerkelijk en effectief optreden. De nationale en lokale overheden, de politie en het gerecht zetten zich in en doen allerlei inspanningen, en voorts spannen allerhande organisaties zich in met betrekking tot (slachtoffers van) huiselijk geweld in Kosovo.

Dat corruptie en huiselijk geweld in Kosovo nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun

onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Kosovo zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Kosovaarse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters eerdere verklaringen op het CGVS en de door haar in het kader van haar beschermingsverzoek neergelegde documenten liggen bovendien geheel in lijn met en bevestigen de voormelde informatie en conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. Er blijkt hieruit dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk en effectief optreden tegen het geweld dat haar man haar aandeed alsook tegen de reacties van haar vader en schoonfamilie.

4. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Kosovaarse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Kosovaarse overheid voor bescherming.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde politionele en gerechtelijke documenten van Kosovo, blijkt dat wanneer verzoekster in augustus 2024 (voor het eerst) klacht indiende bij de politie van Gjilan tegen haar vader, haar (ex-)man, en haar (ex-)schoonvader, de Kosovaarse politie en justitie meteen en daadwerkelijk optraden.

De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege:

“Bovendien werd uw vader zelfs persoonlijk gecontacteerd door medewerkers van de politie om hem te kalmeren (CGVS, p. 6). Aangezien de politie de reactie van uw vader zag – hij wou niet spreken over de zaak en wenste hierover niet gecontacteerd te worden – en u hen had verteld over de reactie van uw schoonfamilie, besloot de politie u in afwachting van een mogelijke beschermingsmaatregel meteen naar een vluchthuis te brengen. De politie zorgde er ook voor dat uw spullen via hen opgehaald konden worden bij uw echtgenoot. In het vluchthuis werd u begeleid en kreeg u therapie aangeboden (CGVS, p. 11-12).

• U nam vervolgens een advocaat die u bezocht in het vluchthuis en u bijstond in uw procedure om een veiligheidsmaatregel te bekomen (CGVS, p. 12).

• Uw klacht werd doorgestuurd naar de rechtbank van Gjilan die een beschermingsbevel uitreikten waaruit blijkt dat uw (ex-)man, (ex-)schoonvader en uw vader niet in uw buurt mogen komen (CGVS, p. 13). De beschermingsmaatregel werd uitgereikt van 14 augustus 2024 t.e.m. 14 augustus 2025, met een mogelijke verlenging. De tegenpartij had de kans om in beroep te gaan, hetgeen zij deden. Het beroep werd verworpen en de beschermingsmaatregel van 14 augustus werd verlengd van 3 september 2024 tot 3 september 2025, opnieuw met een mogelijkheid tot verlenging. Uit de notulen van de hoorzitting op 3 september 2024 blijkt bovendien dat u door de functionarissen van het Centrum voor Sociaal Werk geïnformeerd werd over uw rechten. Voorts stelden zij voor om de zorg van uw zoon aan u toe te vertrouwen en werd het contact tussen uw zoon en zijn vader geregeld via het Centrum voor Sociaal Werk. U bevestigde dat uw zoon bij u kon blijven en er een bezoeksregeling uitgewerkt werd voor uw (ex-)man die hem twee keer per week kon zien (CGVS, p. 13). Uit het door u neergelegde beschermingsmaatregel, bevestigd in beroep, blijkt dat dit overigens twee keer per maand is. U verklaarde in dit verband nog dat de familie van uw (ex-)man het hier niet mee eens was en zij het kind terug willen (CGVS, p. 6, 13), maar ze geen stappen ondernamen om hier iets aan te veranderen (CGVS, p. 14). Bovendien woont [L.] nog steeds in Duitsland en was hij niet aanwezig

tijdens de zitting van de rechtbank (CGVS, p. 15). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat bij een eventuele toekomstige zaak over de voogdij u uw rechten niet kan laten gelden.”

Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet. Zij uit wel nogmaals uitdrukkelijk de vrees door haar vader vermoord te worden en stelt dat hij door zijn zeer hoge politieke functie hiermee zal weggelaten worden. Echter, zoals hoger reeds aangehaald werd er na een aangifte van verzoekster wel degelijk opgetreden tegen haar vader en werd er tegen hem een beschermingsbevel uitgevaardigd dat bovendien bevestigd werd in beroep. De commissaris-generaal zet verder op pertinente en omstandige wijze uiteen: “U verklaarde dat er geen rekening gehouden zal worden met het uitgesproken beschermingsbevel tegen uw vader omdat rechters contacten hebben en iedereen iedereen kent, maar u kon dit niet hard maken. U wist niet of er rechters bevriend waren met uw vader en u herhaalde louter dat er veel moorden gepleegd worden in Kosovo waarvan, indien deze zaken voor de rechtbank komen, deze op een corrupte manier worden afgehandeld. Gevraagd naar concrete voorbeelden in dit verband moest u het antwoord schuldig blijven. U refereerde naar een moord op een zwangere vrouw waarvan u niet wist hoe lang de dader vastzat of zonder over informatie te beschikken over de identiteit van de betrokkenen in deze zaak (CGVS, p. 7).”

Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, blijken verzoeksters uitspraken dan ook niet meer dan blote beweringen. Verzoekster brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk geen beroep kan doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden, ook niet voor wat de problemen met haar vader betreft.

Haar bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Kosovaarse autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt dienaangaande dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk en doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan in het verzoekschrift.

Verzoekster toont derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat het haar aan nationale bescherming ontbeert. Op basis van het geheel van de elementen die voorliggen, blijkt duidelijk dat zij wel degelijk beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse overheid en zij toont niet aan dat deze haar niet (langer meer) bescherming zou kunnen of willen bieden.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoekster heeft op 28 oktober 2025 een eerste aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd mailverkeer van haar klinische psychologe met haar sociaal assistent van 15 en 23 september 2025 over haar psychologische toestand en sociale opvolging (stuk 1). Tevens gaat verzoekster in op de situatie voor mensen met psychologische problemen in Kosovo en brengt zij in dit verband twee nieuwsartikels bij uit 2023 en 2025 (stukken 2 en 3).

De inventaris vermeldt het volgende:

- “1. Mailverkeer tussen sociaal assistente en klinische psychologe;
2. Nieuwsartikel KOHA, “Limited health services”, dd. 16 december 2023, beschikbaar op: [https://www.koha.net/en/arberi/sherbimet-e-kufizuara-per-shendetin-mendor.](https://www.koha.net/en/arberi/sherbimet-e-kufizuara-per-shendetin-mendor.;);
3. Nieuwsartikel Kosovarja, “Mental Health Awareness in Kosovo: Breaking the Silence”, 2025, beschikbaar op: <https://www.kosovarja-ks.com/mental-health-awareness-in-kosovo-breaking-the-silence/>”

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster legt een aanvullende nota neer en is het niet eens met de beoordeling dat haar beschermingsverzoek kennelijk ongegrond zou zijn omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst. Verweerder beoordeelt de algemene situatie in Kosovo aan de hand van verouderde informatie uit december 2023. Inmiddels zijn we bijna twee jaar verder en is de situatie er aanzienlijk gewijzigd, zowel voor wat betreft de algemene veiligheid als wat betreft “het gerecht”. Verzoekster heeft nood aan psychologische bijstand en deze wordt haar in België thans verstrekt. De ernst van haar psychologische problemen blijkt afdoende uit het hulpverleningstraject dat zij heeft gevolgd bij CARDA en heeft ook een impact op haar mogelijkheden om in haar land van herkomst een beroep te doen op hulpverlening. Verzoekster geeft blijk van een verminderde zelfredzaamheid en een verhoogde kwetsbaarheid. Zij ziet zich geconfronteerd met de problematiek van bloedwraak alsook met familiale problemen: zij werd uitgetrouwde en vervolgens slecht behandeld door haar schoonfamilie, die vermoedelijk de intentie had om haar te doen breken met haar eigen familie en daarin ook is geslaagd. Thans kent verzoekster problemen met zowel haar schoonfamilie als haar eigen familie en de overheid in haar land van herkomst komt niet tussenbeide in dergelijke kwesties. Zij heeft weliswaar klacht kunnen indienen en is naar een vluchthuis kunnen gaan, maar dit kan niet worden gelijkgesteld met een afdoende en permanente oplossing voor haar problemen. Ook waar wordt gesteld dat de Kosovaarse rechtbanken haar bescherming zouden kunnen bieden, reikt deze bescherming niet ver genoeg en kan zij geenszins worden beschouwd als efficiënt en permanent. Verder bevraagd, wenst verzoekster hier niets aan toe te voegen.”

Zoals geacteerd legt verzoekster ter zitting een tweede aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin erop wordt gewezen dat de lijst van veilige landen van herkomst voor de laatste keer werd hernieuwd bij het koninklijk besluit van 12 mei 2024, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 mei 2024 en dat er nog geen nieuwe lijst is met veilige landen van herkomst sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren verstreken is. Verzoekster meent dat haar land van herkomst daarom niet langer kan worden beschouwd als een veilig land van herkomst. Verder stelt verzoekster dat de Europese Unie bezig is een lijst op te stellen van veilige landen van herkomst op Europees niveau en “dat een aantal landen, die op de lijsten van individuele landen staan niet hernomen werden op deze voorstellen”.

6. Met voormelde argumentatie ter zitting en in de aanvullende nota's brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

6.1. Verzoekster voert vooreerst aan dat Kosovo niet langer kan worden beschouwd als veilig land van herkomst omdat de lijst met veilige landen van herkomst niet meer werd hernieuwd sedert 12 mei 2024 zodat de termijn van één jaar waarbinnen dit diende te gebeuren, is verstreken.

Bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet (BS 27 mei 2024). Derhalve kon de verwerende partij op 7 februari 2025 overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 2 besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nergens dat de lijst van veilige landen van herkomst na het verstrijken van een bepaalde termijn niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst *“ten minste eenmaal per jaar”* wordt vastgelegd, volgens de in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Geheel ten onrechte leidt verzoekster uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen.

Er wordt immers nergens bepaald dat er verplicht binnen het jaar na de inwerkingtreding van het laatste KB in de zin van voormeld artikel, een nieuw KB moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na het verlopen van een jaar na de inwerkingtreding van het vorige KB.

De Vreemdelingenwet stelt enkel dat er *“ten minste eenmaal per jaar”* een lijst van veilige landen van herkomst wordt bepaald. Nergens wordt gesteld dat zodra een lijst van veilige landen van herkomst wordt opgesteld, deze slechts één jaar geldig is. Hieruit volgt dat de zinsnede *“ten minste eenmaal per jaar”* moet worden begrepen in het kader van de gewoontelijke betekenis van het woord ‘jaar’, met name minstens éénmaal per burgerlijk jaar.

Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad besluit bijgevolg dat het enkele feit dat er een jaar na de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 nog geen nieuwe lijst werd gepubliceerd, niet kan worden aangewend om de geldigheid van de bestaande lijst in twijfel te trekken of om te concluderen dat Kosovo niet langer als veilig land van herkomst kan worden beschouwd. Deze conclusie zou enkel kunnen worden gemaakt indien in het burgerlijk jaar 2025 geen nieuwe lijst van veilige landen van herkomst in werking trad.

Waar verzoekster nog verwijst naar het Commissievoorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Verordening (EU) 2024/1348 wat betreft de vaststelling van een lijst van veilige landen van herkomst op het niveau van de Unie (COM (2025)186 final), leest de Raad hierin dat het vaststellen van veilige landen van herkomst niet enkel landen betreft die op een gemeenschappelijke EU-lijst figureren, met name Bangladesh, Colombia, Egypte, India, Marokko, Tunesië en Kosovo, maar ook kandidaat-EU lidstaten. Immers bepaalt dit voorstel dat artikel 62, lid 1 van de Verordening 2024/1348/EU wordt gewijzigd als volgt:

“1. De landen waaraan de status van kandidaat-lidstaat voor lidmaatschap van de Unie is toegekend, worden op het niveau van de Unie als veilige landen van herkomst aangewezen [...].”

Het betoog dat verzoekster in de tweede aanvullende nota ontwikkelt, faalt.

6.2. Verzoekster uit voorts kritiek op het gegeven dat de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, verouderd is nu deze dateert van 5 december 2023. Zij brengt echter geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de in de bestreden beslissing gedane analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen, noch enige andere informatie die van aard is om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Kosovo als veilig land van herkomst niet langer correct of redelijk zou zijn.

Verzoekster brengt thans geen concrete en geobjectiveerde elementen of landeninformatie bij waaruit zou blijken dat Kosovo niet meer voldoet aan de materiële voorwaarden om als veilig land van herkomst te worden aangemerkt (HvJ 4 oktober 2024, C-406/22, CV v Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (GC)). Louter stellen dat de landeninformatie verouderd is en beweren dat situatie *“aanzienlijk gewijzigd [is] voor wat betreft de algemene veiligheid als wat betreft ‘het gerecht’”*, zonder dit te onderbouwen met concrete elementen, is ruim onvoldoende om afbreuk te doen aan de juistheid of actualiteit van de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling en kan derhalve niet tot een ander besluit leiden.

6.3. Bij een eerste aanvullende nota voegt verzoekster mailverkeer toe van haar klinische psychologe met haar sociaal assistent van 15 en 23 september 2025 over haar psychologische toestand en sociale opvolging (stuk 1). Tevens gaat verzoekster in op de situatie voor mensen met psychologische problemen in Kosovo en brengt zij in dit verband twee nieuwsartikels bij uit 2023 en 2025 (stukken 2 en 3).

Zoals in de beschikking vermeld, worden verzoeksters problemen niet betwist. Evenwel wordt in de beschikking, met verwijzing naar de bestreden beslissing, vastgesteld dat de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot

dergelijke bescherming, waarbij zij niet aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Kosovaarse overheid voor bescherming.

De stukken bij de eerste aanvullende nota doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het mailverkeer van verzoeksters klinische psychologe met haar sociaal assistent toont enkel aan dat verzoekster psychologische begeleiding krijgt en dat opvolging nodig is. Hierbij wordt tevens summier verwezen naar *“haar ervaringen en moeilijkheden”*. In tegenstelling tot wat terechtzitting wordt gesteld, blijkt niet dat verzoekster een hulpverleningstraject heeft gevolgd bij CARDA, maar enkel dat haar psychologe de mogelijkheid van een verblijf in het CARDA-centrum van het Rode Kruis met verzoekster heeft besproken, niet meer.

Verzoekster overtuigt niet waar zij ter terechtzitting stelt blijkt te geven van een verminderde zelfredzaamheid en een verhoogde kwetsbaarheid. Het overleggen van het mailverkeer waarin verzoeksters nood aan psychologische begeleiding wordt benadrukt, volstaat vooreerst niet om aan te tonen dat zij kampt met een verminderde zelfredzaamheid en verhoogde kwetsbaarheid. Deze mails bevatten immers geen diagnose of verdere duiding omtrent de aard, ernst of duur van de gestelde psychologische problematiek. Zij bieden bijgevolg geen inzicht in de mate van eventuele kwetsbaarheid, noch in de concrete gevolgen hiervan voor het globaal dagelijks functioneren van verzoekster.

Zoals reeds in de beschikking vermeld, worden de door haar aangehaalde problemen met haar schoonfamilie alsook haar eigen familie niet betwist. Wel wordt geoordeeld dat deze feiten niet aantonen dat verzoekster in geval van problemen met haar (schoon)familie geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het mailverkeer kan hierop geen ander licht werpen.

Waar wordt aangenomen dat verzoekster psychologische problemen kent, kan in deze stand van zaken niet blijken dat dit belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen (psycho-)medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de specifieke impact van haar psychologische gezondheidstoestand op haar zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren alsook op haar vermogen om gerechtelijke/politionele/administratieve procedures op te starten en op te volgen. Uit het mailverkeer kan niet worden afgeleid dat er sprake is van een psychologische problematiek die belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig globaal functioneren met zich meebrengt waardoor zij niet in staat is om bij eventuele problemen hulp en bescherming te zoeken bij de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekster zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar psychologische gezondheidstoestand haar zou verhinderen zich toegang te verschaffen tot overheidsbescherming in Kosovo, noch wat de impact hiervan zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten aldaar te doen gelden. In het verleden was zij in staat om een klacht tegen haar vader, haar (ex-)man en (ex-)schoonvader in te dienen bij de politie en een advocaat onder de arm te nemen die haar bijstond in de procedure om beschermingsmaatregelen te verkrijgen, die ook werden opgelegd. Zij vond in Kosovo tevens begeleiding in een vluchthuis, kreeg er ondersteuning aangeboden en werd geïnformeerd over haar rechten (NPO, p. 11-13). Uit haar verklaringen noch uit het mailverkeer tussen haar sociaal assistent en psychologe kan blijken dat verzoekster niet zelfredzaam is en zij in geval van problemen heden niet langer in staat is om bescherming of andere hulpverlening te vragen bij haar nationale autoriteiten. Nergens kan worden gelezen dat verzoekster zich in Kosovo omwille van haar psychologische gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden; evenmin wordt in dit mailverkeer gewag gemaakt van een risico op hertraumatisering. Uit het voorgelegde mailverkeer kan bijgevolg niet worden afgeleid dat verzoeksters psychologische gezondheidstoestand van die aard is dat deze de toegang tot hulpverlening en overheidsbescherming in Kosovo onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e) en een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staat.

Bijkomend stipt de Raad aan dat in de bestreden beslissing ook nog terdege werd gemotiveerd:

“In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat u er ook zelf in slaagde verdere stappen te zetten om uw situatie te verbeteren. U slaagde erin om op eigen houtje een woning te huren in Gjilan (CGVS, p. 12), waar een zekere zelfstandigheid en financiële draagkracht kan uit afgeleid worden. Dit bevestigde u zelf ook, u had een goede job en u had alles wat u nodig had. U werkte in het verleden op de dienst burgerlijke stand van een gemeente, u had een lopend inkomen van de zaken van uw familie en u was in staat om 7.000 euro neer te tellen om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, p. 3, p. 8 en p. 11).”

In zoverre de Raad kan aannemen dat een aantal gebeurtenissen in het leven van verzoekster haar psychologisch en emotioneel hebben geraakt en dat zij daardoor angstig is, kan dit gegeven niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming daar dit niets wijzigt aan de omstandige bevindingen in de bestreden beslissing en in punten 3 en 4 van de beschikking dat zij wel degelijk een beroep kan doen op bescherming door de Kosovaarse overheid in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door ter zitting louter de gedane bevindingen in voormelde beschikking tegen te spreken en te volharden dat er geen afdoende overheidsbescherming voorhanden is, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking en de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

In de mate dat verzoekster nood heeft aan psychologische opvolging, verwijst de Raad in dit verband vooreerst naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., pt. 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoot, en evenmin kan blijken uit de elementen in het rechtsplegingsdossier, dat de Kosovaarse overheden of hulpverleners haar opzettelijk de psychologische begeleiding en opvolging zullen ontzeggen. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar als Kosovaars staatsburger opzettelijk medische zorgen of psychologische opvolging zou worden ontzegd of geweigerd, te meer zij in het verleden reeds medische ondersteuning genoot voor de problemen aan haar pols (NPO, p. 12). Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde psychologische opvolging wordt ontzegd.

De eventuele tekortkomingen van het Kosovaars gezondheidsstelsel voor personen met psychologische problemen zoals vermeld in de middels de eerste aanvullende nota aangebrachte internetartikelen, vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de bijgebrachte internetartikelen blijkt immers dat dat beperkingen in de toegang en beschikbaarheid alsook de kwaliteit van psychologische opvolging in Kosovo het gevolg zijn van *“overbelaste publieke instellingen met beperkte capaciteit”, “privéklinieken met hoge kosten en weinig toezicht”* en onderfinanciering in de overheidsbudgetten voor gezondheidszorg. In de mate dat een psychologische behandeling in Kosovo daardoor niet (voldoende) beschikbaar en/of toegankelijk zou zijn, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel in dit land van herkomst op zich en dat verzoekster zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf in België aan te vragen. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Kosovo een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van mentale gezondheidszorg, houdt dit geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Kosovaarse onderdanen.

De mentale gezondheidstoestand van verzoekster wijzigt aldus verder niets aan de bevinding dat zij niet aantoot dat zij heden geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op bescherming door de Kosovaarse overheden en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

Waar nog wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekster zich wil inschrijven voor Franse taallessen, hetgeen wijst op integratie in België, stipt de Raad aan dat deze elementen irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Een integratie in België houdt immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun land van herkomst, minstens toont zij dit niet in concreto aan

6.4. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO